

klizení vykonáno, a dalo exekuční řízení, ve kterém se tak stalo, podnět k vymáhání nároku žalobou, takže, nebýti tohoto řízení, nebylo by došlo ani k této žalobě. Šlo tedy o rozepři, která byla vyvolána skutečností exekučního řízení, t. j. nuceným vyklizením vydražené nemovitosti (srovnej rozh. čís. 7592). Na tom, o který právní důvod jest opřena žaloba, ne-sejde, nýbrž stačí, že důvod ten byl vyvolán takovou skutečností. Byly tu proto předpoklady § 17 (2) ex. ř. Názor odvolacího soudu, že příslušnost podle tohoto místa zákonného trvá, poněvadž rozvrhové usnesení nenabylo ještě právní moci, stěžovatel vůbec nenapadá.

Čís. 12931.

Proti povolení exekuce na přihlášení nelze podati rekurs před doručením povolujícího usnesení.

»Vyjádření« odpůrce k dovolacímu rekursu [ve sporném (exekučním) řízení] jest jako nepřipustné odmítnouti.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R I 975/33.)

Soud první stolice nepovolil exekuci vyklizením na přihlášení. Rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs dlužníkův i vyjádření vymáhajícího věřitele k dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 64 ex. ř. musí býti usnesení, k nimž došlo mimo rok, doručena stranám v písemném vyhotovení. Teprve doručením stávají se usnesení ta proti stranám účinná a teprve dnem po doručení počínají plynouti lhůty k oprávným prostředkům (§ 521 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). V této věci nebylo dosud usnesení rekursního soudu povolivší exekuci nuceným vyklizením místností doručeno povinnému, ježto výkon povolené exekuce byl nařízen podle návrhu vymáhající strany na přihlášení. Žádá-li věřitel o výkon na přihlášení, nemůže býti při exekuci podle § 349 ex. ř. přehlédnuto ustanovení § 161 jedn. ř., podle něhož jest s výkonem exekuce sečkat, až se vymáhající věřitel přihlásí, a podle něhož, nepřihlásí-li se do jednoho měsíce ode dne doručení usnesení exekuci povolujícího, jest mu vrátiti neupotřebený stejnopis žádosti. Z toho vyplývá, že v takovém případě je výkon exekuce do jisté míry závislým na vůli vymáhajícího věřitele (§ 16 ex. ř.), neboť, nepřihlásí-li se vůbec, nedoručí se povinnému usnesení exekuci povolující a jeho účinnost vůbec nenastane. V tomto případě není tudíž povinný oprávněn před doručením napadeného usnesení do něho si stěžovati, ježto dosud je nejisto, zda k výkonu a tedy i k doručení napadeného usnesení vůbec dojde (rozhodnutí čís. 3384 a 4439 sb. n. s.). Bylo proto dovolací rekurs povinného odmítnouti jako předčasný (§ 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Vymáhající strana podala k dovolacímu rekursu »vyjádření«, v němž navrhuje odmítnutí dovolacího rekursu jako nepřipustného. Podle § 520

c. ř. s. a § 150 jedn. ř. podává se rekurs v jednom vyhotovení; podle § 150 j. ř. odpůrce stěžovatele nemá býti o podání stížnosti ani o jejím předložení rekursnímu soudu zpraven, pokud zákon jinak nenařizuje, což platí též o dovolacím rekursu. Z předpisů těch vyplývá, že odpůrce stěžovatele nemůže podle zákona zvláštním podáním vyvracetí důvody rekursu a že tu neplatí obdoba ustanovení §§ 468 druhý odstavec a 507 druhý odstavec c. ř. s. Bylo tudíž »vyjádření« vymáhající strany k dovolacímu rekursu povinného rovněž jako nepřípustné odmítnouti.

Čís. 12932.

Úrazové pojištění dělnické.

Jednající ředitel těžářstva není třetí osobou ve smyslu § 47 zák. o úraz. poj. děln., nýbrž jest osobou zmíněnou v § 45, druhý odstavec, téhož zákona, jež ručí za následky úrazu jen, přivodila-li úraz zúmyslně.

Při podnikových úrazech platí o ručení za úrazy zvláštní předpisy úrazového zákona, nikoliv všeobecné ustanovení § 1315 obč. zák.

Nejde o hrubé zavinění závodního inženýra, domáhal-li se, avšak bezvýsledně, u správy závodu opatření ochranných přístrojů a zařízení.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv I 1298/31.)

Syn žalobců byl usmrcen při důlním neštěstí. V té době byl žalovaný F. jednajícím ředitelem, žalovaný G. závodním inženýrem těžářstva. Žaloba o náhradu škody byla řízena proti těžářstvu, proti F-ovi a proti G-ovi. Procesní soud první stolice žalobu proti těžářstvu zamítl, uznal však žalobní nárok důvodem po právu proti F-ovi i proti G-ovi. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobců, vyhověl však odvolání žalovaného F-a a G-a a neuznal žalobní nárok proti nim důvodem po právu. Důvody: K o d v o l á n í ž a l o b c ů: Nesporno je mezi žalobci a žalovaným těžářstvem a F-em, že u usmrceného syna žalujícího šlo o úraz podnikový. Za úraz podnikový ručí však žalované těžářstvo jako podnikatel jen podle ustanovení úrazového zákona (zák. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z r. 1888), tedy jen, kdyby byl jeho správní orgán (F.) způsobil smrt syna žalujících zúmyslně (§ 46). Že však smrt jejich syna byla způsobena zúmyslně žalobci nedokázali, ba ani to ve sporu netvrdili. Ustanovení § 1315 obč. zák. se žalobci na odůvodnění náhradního nároku proti žalovanému těžářstvu dovolávají nemohou, poněvadž při podnikových úrazech platí o ručení za úrazy zvláštní předpisy úrazového zákona, nikoli všeobecné ustanovení § 1315 obč. zák. Z toho důvodu nebylo u žalovaného těžářstva vůbec třeba řešiti otázku nezdatnosti jejího zaměstnance G-a, neboť, i kdyby byl skutečně nezdatný, nemohli by žalobci na žalovaném těžářstvu žádati za usmrcení svého syna náhradu. Je proto rozsudek procesního soudu, pokud jde o žalované těžářstvo, správný a nelze mu nic vytknouti.

K o d v o l á n í ž a l o v a n é h o F - a: Není sporu o tom, že usmrcený syn žalobců byl proti úrazu pojištěn a že šlo tedy u něho o úraz podnikový, a dále, že žalovaný F. byl v době neštěstí jednajícím ředitelem spoluzalovaného těžářstva. Pak však jest na případ použití ustanovení